

юридична термінологія країн континентальної Європи уніфікована і в основному запозичується з римського права (контракт, віндикація, депозит, сервітут тощо);

провідна роль у правотворчості належить законодавцю, як правило, - представницькому органу державної влади;

пануюча юридична доктрина - доктрина верховенства закону. По-перше, вона означає, що закон має вищу юридичну силу і всі інші нормативно-правові акти повинні бути приведені у відповідність із законом, а у разі суперечності закону будь-який акт може бути опротестований або скасований. По-друге, відповідно до доктрини верховенства закону правозастосувач зобов'язаний діяти в суворій відповідності із законом, не створюючи при цьому нових правових норм;

матеріальне право визначальним чином впливає на розвиток процесуального права. Процесуальні галузі права розглядаються як утворення, що «обслуговують» норми матеріального права;

в процесі розробки нового законодавства і в підготовці юристів чільне місце належить теоретичним побудовам.

Зараз правові системи, що належать до романо-германського типу, запозичують деякі риси англо-американського права. Зокрема, підвищується роль процесуального права, ширше використовується судова практика і юридичні прецеденти.

КО РУПНІЯ - ВАГОМА ПЕРЕШКОДА НА ШЛЯХУ РОЗВИТКУ ДЕРЖАВИ ТА СУСПІЛЬСТВА

Дзигора М.С., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.і.н., доцент, доцент кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС Хойнацька Л.М

Проблема корупції залишалася актуальною упродовж багатьох століть, перебуваючи у центрі уваги дослідників, що аналізували зазначене явище з різноманітних сторін: політико-правових, соціальних, філософських тощо.

Найчастіше пропонуються дві основні версії виникнення терміну корупція. Згідно першої, слово «корупція» утворилося від латинського *corruption*, що перекладається як «підкуп», «хабар». За другою - пов'язане із злиттям двох латинських слів *congere* - «певна кількість людей» та *rupture* - дієслово, що означає руйнування, пошкодження, скасування певного процесу.

Наразі серед науковців не існує єдиного підходу щодо визначення сутності, змісту та обсягів цього поняття. Умовно їх погляди можна об'єднати у дві основні концепції.

До першої, доцільно віднести позиції вчених, які ототожнюють корупцію з посадовими злочинами. Такими вченими є Г. Аврек, Т. Борзенков, А. Гуров, В. Овчинський, П. Панченко, К. Сурков.

Представники другої концепції дають більш широке тлумачення корупції, сприймають її як негативне соціальне явище або соціальну аномалію - порушення соціальних норм, які характеризуються масовістю, сталістю, поширеністю за подібних соціальних умов. Засновниками цієї концепції вважають американських фахівців Р. Перкінса та Джозефа Ная.

Незважаючи на відсутність єдиного визначення поняття корупції серед науковців, в Україні існує єдине офіційно закріплене визначення поняття корупції в статті 1 Закону України «Про засади запобігання і протидії корупції».

При визначенні поняття корупції у нормативних актах, держави орієнтуються на зміст міжнародних документів, присвячених цьому питанню, а саме: кодексу поведінки посадових осіб з підтримання правопорядку, прийнятому 34-ю сесією Генеральної Асамблеї ООН у 1979 р., Цивільна конвенція про боротьбу з корупцією, ратифікована Україною Законом від 16 березня 2005 р. № 2476-IV, Міжамериканська конвенція проти корупції, що була прийнята 29 березня 1996 року, Кримінальна конвенція про боротьбу з корупцією Ради Європи, що ратифікована Україною Законом № 252-V від 18 жовтня 2006 року.

Явище корупції поширене в Україні. Підтвердженням цього є дані міжнародних організацій, зокрема Transparency International відповідно до яких у 2008 році Україна займала 134-ту позицію в рейтингу 180-ти країн, а у 2013 році - посіла 144 місце серед 177 держав, охоплених дослідженням. Відтак Україна стабільно залишається у групі «підвищеного ризику» разом з Камеруном, Іраном, Нігерією, Центральною Африканською Республікою та Папуа Новою Гвінеєю.

Дослідження свідчать, що заходи, які вживаються у боротьбі з корупцією в Україні є вкрай неефективними, оскільки поширення цього явища в межах території України з плином часу лише посилюється.

Протидія корупції, розробка і впровадження в державне управління антикорупційних програм, мають бути нерозривно пов'язані з підвищенням правової, політичної, національної свідомості громадян України.

З метою запобігання поширення корупції в державі необхідно комплексно вживати політичні, економічні, правові, соціальні, ідеологічні, правоохоронні заходи. При цьому, подолання корупції потребує не тільки зусиль держави, а й суспільної ініціативи.

Правильно побудована система державних органів, діяльність яких спрямована на подолання корупції відіграє надзвичайно важливу роль у боротьбі з цим негативним явищем в Україні.

ІСТОРІЯ РОЗВИТКУ ПАРЛАМЕНТАРИЗМУ В УКРАЇНІ

Вайдалович О.Ф., студент ННІПП НАВС

Науковий керівник: к.і.н., доцент, доцент кафедри загальноправових дисциплін ННІПП НАВС Хойнацька Л.М

Питання розподілу влади та посилення її відповідальності перед виборцями як ніколи актуальні в нашій країні. Без їх вирішення стає неможливим процес подальших реформ всіх сторін українського життя на шляху до інтеграції в загальноєвропейське та загальносвітове суспільство. Отже, поняття парламентаризму набуває ключового характеру як основи подальшого розвитку демократії.

Парламентаризм як елемент політичної структури держави часто розглядають крізь призму організації найвищих органів влади і ототожнюють з парламентською республікою, в якій на відміну від